Missa exequial de Mn. Pere Fibla Palazón

Parròquia de Santa Maria de Solivella, 16 d'octubre de 2021,

Missa del diumenge XXIX de durant l'any. Cicle B

Molt estimada família de Mossèn Pere. Molt estimat Mn. Adam, rector d'aquesta parròquia. Estimats mossens. Estimats amics de Mn. Pere. Molt estimat poble sant de Déu.

Encara que ho tinguem molt sabut que la mort ha d'arribar també a la gent que coneixem i estimem, el passat 24 de setembre, en conèixer la mort sobtada de Mn. Pere, vam quedar tristos, sorpresos i amb una gran perplexitat. Tristos perquè coneixíem i apreciàvem a Mossèn Pere. I sorpresos perquè, per molt que ho sapiguem, sempre sembla que no pugui ser, que la vida d'aquest món tot d'una s'acabi, i s'acabi, a més d'una forma tant sobtada. D'aquí la nostra perplexitat.

Però aquesta és la realitat, aquesta és la condició humana: arriba un dia que la vida d'aquest món s'acaba, i l'ésser humà es troba davant l'hora de la veritat, el moment definitiu de l'existència. I avui ens hem aplegat aquí a l'Església parroquial de Santa Maria de Solivella per fer memòria humil i agraïda per Mn. Pere que ha arribat en aquest moment definitiu, en aquesta hora de la veritat.

Ell ara ja no és entre nosaltres, ella és ara davant Déu esperant que la bondat infinita del Pare li obri les portes de la vida eterna, de l'esperança eterna, del goig etern.

La pregària de l 'Església pels difunts, tal com la posa als nostres llavis la litúrgia, és una pregària serena. Dolorosa, sí, per la desfeta personal que suposa la mort, pel sofriment que l'envolta i per la separació física dels éssers estimats. Però, és una pregària sempre serena, confiada, esperançada.

Les lectures de la Paraula de Déu d'aquest diumenge que fa uns moments hem escoltat ens en donaven el to adequat. Podríem començar amb les paraules del Salm. Ens deia: «La Paraula del Senyor és sincera, es manté fidel en tot el que fa, estima el dret i la justícia. La terra és plena del seu amor». Jesús és aquesta paraula sincera de Déu, la seva fidelitat, la plena manifestació del seu amor envers la humanitat, el promotor del dret i la justícia, el qui malgrat els contratemps i les dificultats de la vida, el qui malgrat el pes del sofriment i de la mort, ens omple de serenor i d'esperança. Per això, fem nostra la pregària del Salm: «Que el vostre amor, Senyor, no ens deixi mai, aquesta és l'esperança que posem en Vós». I que aquesta pregària ens mogui a enfocar la nostra vida com un servei.

En el cor humà i en les relacions socials sempre trobem com una llei de gravetat que ens pot portar al domini, al poder sobre els altres, a voler el primer lloc, a la vanitat i a l'orgull de fer-nos el centre, entorn del qual les altres persones s'han de supeditar. Fàcilment tenim l'opinió que aquesta forma de viure és el camí del benestar i de la felicitat. Però Jesús avui a l'Evangeli ens crida a pensar i a actuar d'una altra manera. És el comentari que fa quan Jaume i Joan li demanen els llocs preferents al seu costat i els altres s'indignen: «Ja sabeu que els governants i grans personatges mantenen els altres sota el seu poder. Entre vosaltres no ha de ser pas així: qui vulgui ser important, ha de ser el vostre servidor, i qui vulgui ser el primer ha de ser l'esclau de tots». Avui ens convindria a tots repassar el nostre àmbit familiar, professional, social, i considerar si anem incorporant a la nostra manera de pensar i d'actuar l'esperit de servei, que ha de ser el distintiu de tota persona que vulgui ser deixeble de Crist.

Mn. Pere, malgrat les dificultats tingudes al voltant de l'extinta associació anomenada Seminari del Poble de Déu, va maldar per fer de la seva vida un servei. Nascut a Badalona el dia 25 de gener de 1959, val a dir que la música i el futbol van ser dues vessants importants en la seva adolescència i joventut. En aquesta època ja començà a formar part del Seminari del Poble de Déu. Després de viure alguns anys a Barcelona i a Camprodon, anà a viure a la comunitat de Manresa, on va estudiar tres anys d'enginyer tècnic industrial. A l'any 1982 anà a viure a Bilbao, on inicià la comunitat masculina de l'associació esmentada, i treballà fent de professor de Religió a l'escola professional diocesana de Somorrostro. Posteriorment va estar sis anys a la Casa d'Espiritualitat diocesana de Betxí (Castelló). Va exercir com a responsable de la Casa, va treballar fent classes de Religió i va fer els estudis teològics a la Facultat de Sant Vicenç Ferrer de València, on obtingué la Llicenciatura en Teologia. Mn. Pere va ser ordenat de diaca i, en posterioritat, de prevere a Valledupar (Colòmbia) el 2 de febrer de l'any 2002, incardinant-se en aquella diòcesi. Però, poc temps després, tomà a Barcelona, a la Parròquia de Sant Lluïs Gonzaga, on portà endavant l'Escola Catequètica. Però, a l'any 2008 vingué a l'Arxidiòcesi de Tarragona, essent destinat fins a l'any 2017 al Santuari de la Mare de Déu de la Serra de Montblanc. Amb tot, però, fins a l'any 2018, no s'incardinà a l'Arxidiòcesi de Tarragona. Mn. Pere també va ser el rector, entre els anys 2016 i 2019, d'aquesta parròquia de Santa Maria de Solivella, així com de Sant Salvador de Pira i de Santa Maria Magdalena de Blancafort. Dins la vessant del seu estudi teològic, havia aprofundit temes al voltant de l'Església com a Poble de Déu; temes a partir dels quals preparava la seva tesi doctoral. Segur que li plaïa especialment la convocatòria de la fase diocesana del Sínode que iniciem a totes les Esglésies particulars aquest cap de setmana. Una iniciativa del papa Francesc en la que, precisament, es posa l'èmfasi especial en el concepte d'Església com a Poble de Déu, tot valorant la dignitat i la participació activa de tots els batejats i batejades en un projecte comú de saber-nos escoltar els uns als altres per tal de saber escoltar el mateix Esperit Sant en la vida de les nostres parròquies i comunitats.

Mn. Pere va anunciar la Paraula i va administrar els sagraments en el vel de la fe i de l'esperança i, malgrat les limitacions i precarietats que tots tenim, que ara pugui viure la plenitud d'aquesta mateixa esperança en la vida plena amb Déu. Demanem en aquesta eucaristia al Déu de l'amor i del consol que tingui en compte tot el bé que va poder fer, primer com a laic i, més tard, exercint el ministeri sacerdotal.

Però ara, també, vull afegir que la pregària que avui fem per Mn. Pere, ha de ser coherent amb la nostra manera de viure. Això demana acollir amb confiança les nostres limitacions i les nostres precarietats físiques i merament humanes; demana, doncs, de ser nosaltres també constants en les proves amb l'esperança de poder estar amb Crist després de la mort. La coherència de la nostra vida amb la pregària pel nostre estimat difunt, demana d'alguna manera de «tenir cada dia la mort present davant dels ulls» amb serenor i fe confiada (cf. RB 4, 47), no per viure angoixats o amb por davant la mort, sinó per ser conscients del terme vers el qual ens encaminem indefectiblement i saber valorar amb justesa totes les coses d'aquesta vida. Perquè, des de la perspectiva cristiana, no tindria sentit pregar pels difunts si no procuràvem viure amb el cor posat en un horitzó que va més enllà d'aquesta vida mortal. Més, encara, el veritable deler dels cristià hauria de ser «desitjar la vida eterna amb tot el deler espiritual», per dir ho amb sant Benet (RB 4, 46). Una vida eterna que ja es comença a fer realitat en nosaltres en aquest món a través de la gràcia dels sagraments. Per això, ara ens disposem a rebre el pa de la immortalitat que el Pare del cel ens llesca per mitjà de Jesucrist. És el pa de vida que ens nodreix espiritualment i ens dóna la penyora de la vida per sempre. Així, nodrits amb aquest aliment espiritual, amb la comunió amb Jesucrist viscuda en el vel de la fe, també nosaltres un dia podrem passar, a través de la mort, a fruir de la seva presència, veient-lo tal com és, en la joia de la casa del Pare. Demanem-ho per Mn. Pere especialment avui en aquesta Eucaristia. Amén.